

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Kameel

"Wat voor avontuur denk je vandaag te beleven, Oom Wiggily?" vroeg de muskusrat-huishoudster aan het konijntje terwijl hij op een ochtend weghuppelde van de holle stronk-bungalow.

"Nou, Zuster Jane, ik weet het nog niet precies," was het antwoord. "Misschien kom ik een paar van die circusdieren weer tegen."

"Dat hoop ik," zei Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, terwijl ze haar snorharen in een strik knoopte, want ze ging die dag het meubilair afstoffen. "De circusdieren zijn heel aardig voor je. En dat is vreemd, want sommigen zijn zulke wilde junglebeesten."

"Ja," zei het konijntje, "ik ben blij te kunnen zeggen dat de circusdieren vriendelijk en zachtaardig waren. Meer dan de Pipsisewah of Skeezecks. Maar ja, weet je, de circusdieren hebben geleerd om aardig en goed te zijn—dat wil zeggen, de meesten."

"Ik hoop dat je nooit de andere soort tegenkomt—het soort dat aan je oren wil knabbelen!" riep Zuster Jane uit, terwijl Oom Wiggily zijn hoge zijden hoed rechtzette en met zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma-kruk onder zijn poot begon te lopen.

"Ik hoop dat hem niets overkomt," zuchtte Zuster Jane terwijl ze de afwas in de porseleinkast zette.

Maar er ging iets gebeuren met Oom Wiggily. Jullie zullen er alles over horen.

Het konijntje huppelde verder en verder door het bos, kijkend aan de ene kant van het pad en dan aan de andere kant op zoek naar een avontuur. Hij begon te denken dat hij er nooit een zou vinden toen hij plotseling een geritsel in de struiken hoorde en een stem zei:

"O, jee! Ik kan geen stap verder! Ik ben zo moe en mijn bundel is zo zwaar. Ik denk dat ik oud word!"

"Ha! Dat klinkt als ouderwetse problemen!" mompelde Oom Wiggily tegen zichzelf. "Misschien kan ik helpen, zolang het de vos of de wolf niet is, en zo klinkt het niet."

Het konijntje keek tussen de bomen door en zag, zittend op een platte stronk, een oude meneer Kat, die er heel verdrietig en verlaten uitzag.

"Hallo, meneer Kat!" riep Oom Wiggily vrolijk, terwijl hij naar de stronk huppelde. "Wat is er aan de hand?"

"O, ik heb heel veel problemen!" miauwde de kat. "Je ziet, ik ben een koopman. Ik ga van de ene plaats naar de andere om spelden en naalden en dingen te verkopen die de dierendames nodig hebben als ze naaien. Hier is mijn zak," en hij wees naar een groot pak op de grond bij de stronk.

"Maar wat is er dan?" vroeg het konijntje. "Kopen de dierendames je naalden, spelden en spoelen draad niet? Loop even langs bij Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, mijn muskusrat-huishoudster. Ze is altijd aan het naaien en repareren. Zij zal wel wat van je kopen."

"O, het is niet het verkopen dat het probleem is," zei meneer Kat. "Maar ik word zo oud en stijf dat ik het pak nauwelijks nog op mijn rug kan dragen. Ik moet gaan zitten en rusten, omdat mijn rug zo'n pijn doet. O, wat ben ik moe! Wat een vermoeiende wereld is dit!"

"O, zeg dat niet!" lachte Oom Wiggily, die zich die ochtend erg vrolijk voelde. "Kijk hoe de zon schijnt!"

"Het maakt het alleen maar warmer voor mij om het pak op mijn rug te dragen," zuchtte de kat.

"Ha! Daar kan ik je mee helpen!" riep meneer Langoor uit. "Ik ben best gezond en sterk, behalve af en toe een beetje reuma. Maar dat stoort me nu niet, dus ik draag je pak wel voor je."

"Wil je dat? Dat is erg vriendelijk!" zei de kat.

"Misschien kan ik jou op een dag een plezier doen."

"O, dat is prima!" lachte het konijn, terwijl hij met zijn roze neusje knipoogde. "Kom op, we reizen samen en misschien vinden we wel een avontuur."

Oom Wiggily slingerde het pak van de kat koopman op zijn rug, de kat droeg de kruk van het konijn en zo vertrokken ze samen door het bos. Ze waren nog niet ver en het konijn vroeg zich af of hij Zuster Jane niet een heleboel spelden kon verkopen om de arme kat te helpen, toen plotseling een luide, snauwende stem riep: "O, waar kan ik water vinden? O, wat heb ik een dorst! Ik kan zeven dagen zonder water, maar dit is de achtste dag en als ik niet snel water zie, weet ik niet wat er gebeurt!"

"Ik vraag me af wie dat is?" vroeg de koopman kat.

"Ik weet het niet, maar dat zullen we snel genoeg ontdekken," zei meneer Langoor.

Ze keken tussen de struiken en daar zagen ze een heel vreemd dier, en ook niet wat je mooi zou noemen. Dit dier had een lange nek, gebogen als de letter U, en zijn gezicht zag eruit alsof hij er in zijn slaap op was gerold. Maar het vreemdste van alles was zijn rug, waarop twee bulten zaten, als kleine bergen die naar pieken liepen.

"O, wat een vreemde snuiter!" miauwde de koopman kat.
"Sst, laat hem je niet horen!" fluisterde Oom Wiggily.

"Ik denk dat dit een dier van het circus is."

"Je hebt gelijk—dat ben ik!" riep de tweebultige kerel uit, kijkend naar de struiken waarachter Oom Wiggily en de kat stonden. "Ik hoorde ook wat je zei, meneer Kat," ging de vreemde kerel verder. "Maar dat maakt me niet uit. Ik ben een kameel en ik ben het gewend dat mensen zeggen dat ik er vreemd uitzie. Maar ik zit nu in de problemen. O, jee!"

"Wat is er aan de hand?" vroeg Oom Wiggily vriendelijk.

"Ik heb zo'n dorst," zei de kameel. "Weet je, ik heb een flinke slok genomen voordat ik van het circus wegliep, wat best dom was, omdat ik wat avonturen wilde beleven. Nou, die heb ik wel, hoor! Ik ben verdwaald in het bos en hoewel ik genoeg te eten had, kon ik niets te drinken vinden. In de woestijn, waar ik vandaan kom, kon ik af en toe wel water vinden. Maar hier ben ik verdwaald."

"En hoewel ik een kameel ben," vervolgde het gebulte wezen, "en genoeg water in mijn maag kan opslaan om een paar dagen mee te kunnen, is mijn tijd nu om. Ik

heb al meer dan zeven dagen niets gedronken en als ik niet snel wat drink, weet ik niet wat er gebeurt."

"O, ik kan je wel naar de eendenvijver brengen en daar kun je drinken, meneer Kameel," zei Oom Wiggily terwijl hij achter de struik vandaan huppelde.

"O, ho! Wat een grappige kerel ben jij!" snauwde de kameel, niet dat hij boos was, alleen was een snauw zijn gewone manier van praten. "Ben jij een kleine kameel?"

"Nee, ik ben geen kameel," antwoordde het konijn.

"Waarom denk je dat?"

"Vanwege die bult op je rug," zei de kameel. "Sommigen van ons kamelen hebben twee bulten en sommige maar één. Maar jij kunt toch geen éénbultige kameel zijn! Ik heb er nog nooit een gezien met zulke lange oren!"

"Nee hoor, ik ben geen kameel!" lachte Oom Wiggily. "Ik ben een konijn en dit pak dat je ziet is van deze arme koopman kat, die te moe is om het te dragen. Dus ik draag het voor hem."

"Dat is erg vriendelijk van je," zei het dorstige circusdier. "Sterker nog, het lijkt erop dat je heel graag vriendelijk bent, meneer Langoor. Je draagt het pak van de kat en nu bied je aan om me te laten zien waar ik kan drinken. En als je kunt, breng me dan alsjeblieft snel naar het water. Ik heb echt veel dorst!"

"Volg mij!" riep Oom Wiggily. Toen huppelde hij weg door het bos, het pak van de kat dragend, gevolgd door de tweebultige kameel, wiens lange nek heen en weer zwaaide als een slinger van een klok, terwijl zijn bulten schudden als twee kommen vol gelei.

Al snel kwamen ze bij de eendenvijver en daar stak de kameel zijn vreemde gezicht in het water en dronk

zoveel als hij wilde. Hij deed er lang over om te drinken, zoals kamelen altijd doen, want ze moeten genoeg in hun maag nemen om een week mee te kunnen als ze niet voor het einde van zeven dagen meer water kunnen vinden.

De kat en Oom Wiggily stonden naar de kameel te kijken en dachten hoe vreemd en lelijk hij was, maar eerlijk desondanks, toen, plotseling, sprong de slechte oude Pipsisewah achter een struik vandaan!

"Waf! Waf! Ik heb jullie nu!" jankte de Pipsisewah. "Ik zal nu aan je

oren
knabbelen,
Oom Wiggily!"
Het konijntje
begon te
rennen, maar
omdat hij het
pak van de kat
op zijn rug
had gebonden,

kon het konijn helemaal niet snel huppelen.

"Ik krijg je! Ik krijg je!" riep de Pipsisewah.

"O jee! O jee!" zuchtte Oom Wiggily, zich afvragend wie hem zou redden, want hij wist dat de oude vermoeide kat dat niet kon.

En toen, plotseling, was de circuskameel klaar met zijn lange drinken en met een vrolijke snauw riep hij:

"Hé! Laat Oom Wiggily met rust!" Toen stapte de kameel met zijn brede voet, groot en wijd gemaakt zodat hij niet in het zachte zand van de woestijn zou wegzakken,

op de staart van de Pipsisewah en hield hem tegen zodat hij Oom Wiggily niet kon achtervolgen.

"Waf! Waf!" huilde de Pip.

"Ha! Ha!" lachte de koopman kat. "O, miauw!"

"Wacht maar tot ik los ben, dan jaag ik ook op jou!" riep de Pipsisewah naar de kat. "Wacht maar!"

"Wees niet bang!" zei de kameel met een glimlach die hem er lelijker deed uitzien dan voorheen, hoewel dat niet uitmaakte. "Hier, Oom Wiggily, hup op mijn rug, tussen mijn twee bulten! Jij ook, meneer Kat, spring op mijn rug. Jullie kunnen daar zitten, zoals de mensen in de woestijn vroeger op me reden voordat ik bij het circus kwam. Hup, mijn vriendelijke vrienden, en ik breng jullie veilig uit dit bos. Ik kan snel gaan, nu ik een flinke slok water heb gehad. Hup!"

Oom Wiggily, met het pak van de kat, sprong op de rug van de kameel. De kat sprong er ook op. Al die tijd hield de kameel zijn brede voet op de staart van de Pipsisewah, zodat het slechte dier niet los kon komen. En toen het konijn en de kat veilig op hun plaats zaten, weggestopt tussen de bulten van de kameel, begon het vreemde wezen te lopen, waarbij hij de staart van de Pip losliet.

"Ha! Nu kun je ons niet krijgen!" miauwde de kat, terwijl hij vanaf de rug van de kameel naar beneden keek.

"Wacht maar! Ik krijg Oom Wiggily nog wel, en jou ook!" huilde de Pip. "En ik zal jou straffen, meneer Kameel, omdat je op mijn staart bent gaan staan!"

"Poeh! Onzin!" snauwde de kameel, "Oom Wiggily hielp me door me te laten zien waar ik water kon vinden, en

nu help ik hem." En weg ging hij, heel snel, voor zo'n vreemde kerel.

En de oude Pip huppelde weg om wat zacht mos op zijn pijnlijke staart te leggen.

"Is dit niet leuk!" lachte Oom Wiggily, terwijl hij met zijn roze neusje knipoogde. "Ik had nooit verwacht om op de rug van een kameel te rijden! Het is net een circusparade! Ik wou dat Zuster Jane me kon zien!"

En de muskusratdame zag het ook, want de vriendelijke kameel gaf Oom Wiggily een rit helemaal naar huis naar de holle stronk-bungalow van het konijn, en toen de muskusrat-huishoudster meneer Langoor tussen de twee bulten zag, riep ze:

"Mijn hemel! Wat zal er nu weer gebeuren?"

"Ik weet het niet," lachte Oom Wiggily.

"Wat mij betreft ga ik terug naar het circus," zei de kameel. En dat deed hij ook. De koopman kat, na wat naaizijde aan Zuster Jane te hebben verkocht, bleef een tijdje bij meneer Langoor om uit te rusten, zodat hij sterk genoeg zou zijn om zijn eigen pak naalden, spelden en draad weer te dragen. En wat het konijn betreft – nou, die beleefde natuurlijk nog meer avonturen.